

HỒI THỨ HAI MƯỜI BA

NÓI CHUYỆN XƯA TRONG NÚI VÂN VỤ

Độc Cô Sách lắc đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Thình tình của lão tiên bối tại hạ xin ghi vào trong lòng, nhưng còn cái áo tơi này tại hạ không thể nào dám nhận. Dù lão tiên bối ở nơi đây không phải tranh đấu với ai, nhưng sau này lệnh tôn Đồng Minh ra đời thế nào cũng phải dùng tới nó.

Hai người cứ một tặng cho một không nhận đưa đi đẩy lại hoài. Dật Tư thấy thế liền thất cười xem lời nói:

-Cụ với hiền đệ đừng có tranh chấp như thế nữa. Việc này do tôi quyết định hộ cho nhé?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Hay lắm, xin tiên tử can thiệp hộ cho. Có tiên tử giải quyết cho lão chắc lão đệ không dám từ chối nữa.

Độc Cô Sách gượng cười và nói với Dật Tư rằng:

-Thưa chị tiểu đệ đã được Đồng lão tiên bối truyền thụ cho ba thế tuyệt diệu rồi còn dám...

Dật Tư xua tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu đệ đừng có nói nhiều nữa, mau nhận lấy cái áo tơi ấy đi.

Bách Biểu thấy Dật Tư nói như thế mừng rỡ khôn tả vỗ tay và lớn tiếng cười nói:

-Tiên tử thật là ngài nhanh nhẩu có khác.

Độc Cô Sách mặt mếu mớ đang định nói tiếp, thì Dật Tư đã nói trước:

-Bây giờ ngu tử nhận thấy chỉ có một cách này là hợp lý nhất. Hiện giờ cụ Bách Biểu ở nhà vô sự, hãy cho tiểu đệ tạm mượn cái áo để sử dụng trước. Chờ khi nào Đồng Minh thành tài ra đời thì lúc ấy biểu đệ hãy trả lại để Đồng Minh được sử dụng và biểu đệ còn phải phụ trách phò trợ dạy bảo Đồng Minh thêm nữa.

Nhận thấy lời nói của Tạ tiên tử rất có lý, Độc Cô Sách liền hỏi Bách Biểu:

-Đồng lão tiên bối nghĩ sao. Tại hạ đã tán thành ý kiến của biểu tử không từ chối lão tiên bối nữa.

Bách Biểu gật đầu tỏ vẻ bằng lòng và còn giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

-Dù sao Tạ tiên tử cũng không hổ thẹn là người chưởng môn của một phái. Quả thật cao minh vô cùng khiến ai cũng phải kính phục.

Dật Tư thất cười đáp:

-Cụ lại nói bông tôi rồi. Tôi có cao minh gì đâu?

Bách Biểu vuốt râu vừa cười vừa trả lời:

-Tiên tử không những giải quyết hộ vấn đề nan giải hiện thời của lão và còn giúp cho cả cháu Minh được một vị sư phụ rất lý tưởng nữa. Như vậy Bách Biểu này không kính phục sao được.

Nói xong ba người tạm chia tay, Bách Biểu ở lại Điểm Thương trợ giúp phái Điểm Thương mọi việc, còn Dật Tư với Độc Cô Sách thì lên đường đi núi La Phù ngay.

Trong khi đi đường Dật Tư bảo Độc Cô Sách mặc cái áo tơ vào để phòng thân trước.

Từ tỉnh Vân Nam đi đến tỉnh Quảng Đông phải đi chặng đường khá xa, nhưng với khinh công của hai người khi đi tới tỉnh lỵ Quảng Đông mới là mừng bốn tháng tám thôi, còn hơn mười ngày nữa mới đến tết Trung Thu, ngày hẹn ước của Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Hôm mừng bảy, hai người đi tới núi Vân Vụ, thấy nơi đây cảnh sắc khá đẹp, hai người cùng leo lên trên núi thưởng thức phong cảnh một đôi ngày.

Khi lên tới trên đỉnh núi, Độc Cô Sách chỉ tay về phía những ngọn núi xung quanh và nói:

-Biểu tử xem, tình thế nơi đây hiểm ác âm u không kém gì núi Vân Vụ ở khu người Mèo tại tỉnh Quý Châu. Nhưng sao không nghe thấy nói nơi đây có ma đầu hắc đạo hay ẩn thế cao nhân ẩn cư?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Núi Vân Vụ này không phải là không có kỳ nhân ẩn cư đâu. Khi kỳ nhân ấy lừng danh thiên hạ thì ngu tử chưa ra đời.

-Biểu tử nói như vậy chả lẽ hồi đó mới đây đã có một vị ma đầu rất lợi hại ẩn cư hay sao?

-Ngu tử chỉ lớn hơn hiền đệ mười tuổi thôi. Nhưng chuyện chưởng cố của võ lâm vào hồi trăm năm trước đây thì ngu tử biết sao được. Nhưng hồi nhỏ ngu tử đã được nghe người chưởng môn đời trước của bổn phái nói cho hay được ít nhiều đấy thôi.

-Chị hãy nói chuyện của kỳ nhân ẩn cư ở trên núi Vân Vụ này cho tiểu đệ nghe trước đi?

Hai người liền kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống nghỉ chân, rồi Dật Tư mới lên tiếng kể:

-Hồi cách đây chừng ba mươi năm, lúc ấy trong võ lâm có rất nhiều nhân tài xuất hiện nên trên giang hồ rất hỗn loạn và náo nhiệt. Trong giới chính phái có Song Tuyệt, Nhất Tiên, Bán Ký và Tứ Dị là nổi tiếng nhất. Còn phái tà đạo thì có Tam Hung Cửu Sát, Nhất Quái, Song Ma là khét tiếng nhất.

-Chỉ nghe thấy những tên ấy cũng đủ biết hồi đó náo nhiệt như thế nào rồi. Chắc Song Tuyệt là ân sư và Nam Môn sư thúc phải không, còn Cửu Sát, Song Ma có lẽ là Hoàn Vũ Cửu Sát và ợm Dương Song Ma phải không? Nhưng còn Nhất Tiên,

Bán Kỳ và Tứ Dị trong chính phái với Tam Hung, Nhất Quái trong ta đạo sao đệ không nghe thấy ai nói tới? Xin làm ơn nói cho tiểu đệ hay những chuyện của các vị ấy để tiểu đệ được sáng trí thêm. Nhất là cái tên Bán Kỳ chắc vị này phải kỳ lạ lắm mới được thiên hạ ban cho cái tên ấy?

-Để ngu tử nói từ chính phái kể trước. Nhất Tiên là sư tử của Ôn Sa tên là Man Đà La Tiên Tử Như Huệ.

-Như tiên tử có còn sống ở trên đời này không?

-Man Đà La Tiên Tử công lực cao siêu lắm, có thể nói là người số một của thời đó, không ai có thể sánh kịp, nhưng tính nết Như Tiên Tử rất khiêm hoà, có thể nói là không bao giờ tranh chấp với ai cả. Nhưng nghe nói bà ta đã qui tiên ở trên đỉnh núi Côn Luân cách đây hơn hai năm rồi.

Độc Cô Sách gật đầu, Dật Tư lại nói tiếp:

-Tứ Dị tức là bốn người chưởng môn đời trước của bốn phái: Điểm Thương, Không Động, Thiếu Lâm và Võ Đang.

-Sao biểu tử lại không kể cho tiểu đệ nghe chuyện của Bán Kỳ trước? Nghe cái tên Bán Kỳ ấy tiểu đệ cảm thấy thích thú lắm, đệ vẫn không hiểu tại sao người ta lại gọi ông ấy là Bán Kỳ như vậy.

-Người đó tên là Nam Cung Giáp, ông ta được gọi là Bán Kỳ vì khí lực của ông ta rất kỳ lạ, chứ võ công lại không kỳ. Bất cứ tuyệt học hay thế võ kỳ lạ gì ông ta chỉ xem qua một lần là đã nghĩ được cách phá giải liền.

-Hiện giờ vị kỳ nhân ấy có còn sống ở trên đời không?

-Có một lần Nam Cung Giáp gặp Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh biệt hiệu là Nhất Quái, hai người đấu với nhau. Ông ta địch không nổi bị Thiên Cảnh không nể nang làm cho nhục nhã vô cùng, nên ông ta đã thề nặng từ đó trở đi quyết ẩn tích vào một nơi, khổ tâm luyện tập cho tới khi nào luyện thành công kỳ công tuyệt thế võ kỳ lạ huyền ảo có thể đánh bại được Thiên Cảnh để trả thù tuyết hận bằng không sẽ chết già ở trong xô núi, chứ không xuất hiện trên giang hồ nữa.

-Nam Cung Giáp tiền bối là người có trí lực kỳ tuyệt, kiến thức quảng bác và lại quyết tâm trả thù cho được, như vậy thì chắc ông ta thế nào cũng thành công và trả được mối thù đó phải không?

-Không những tiểu đệ nghĩ như thế mà lúc ấy các người trong võ lâm, ai cũng đều nghĩ như thế. Ngay chính Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh bản thân cũng hối hận và u uất hoai. Y hối hận là vì đôi bên đã kết thù kết oán với nhau như thế tại sao lúc ấy không tiện tay giết luôn Nam Cung Giáp để khỏi hậu hoạ có hơn không? Còn y u uất là vì thấy trí lực của Nam Cung Giáp rất kỳ tuyệt, nay đối phương đã thề nghiên cứu tuyệt nghệ để trả thù thì chắc đối phương thế nào cũng phải nghĩ ra được những thế võ kỳ tuyệt để kiếm mình trả thù, nên y cứ lo âu suốt ngày, lúc nào cũng phải đề phòng.

-Sau rồi kết quả ra sao? Nam Cung tiền bối có luyện thành công được tuyệt học để trả thù tuyệt hận không?

Dật Tư lắc đầu thở dài đáp:

-Sự thực thì trái hẳn với sự ước đoán của mọi người và còn xảy ra một chuyện bất ngờ khác nữa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Cái gì là bất ngờ thế?

-Điều bất ngờ thứ nhất là từ khi Nam Cung Giáp thề nặng ẩn tích đến giờ, không còn ai nhìn thấy hình bóng ông ta đâu hết, và cũng không thấy ông ta xuất hiện giang hồ nữa cho tới nay ông ta còn sống hay chết và đã luyện được môn tuyệt học nào để trả thù chưa không một ai hay biết cả!

-Sự bất ngờ này rất dễ đoán, nếu không phải ôn gta đã chết rồi, thì trong khi khổ luyện thần công thế nào cũng gặp sự gì trắc trở hay là ông ta tự nghĩ tài ba của mình vẫn chưa có thể trả thù được nên ông ta mới không lộ mặt ra nữa.

-Dù Nam Cung Giáp có luyện tập được tuyệt nghệ có thể đánh bại được kẻ thù để trả thù tuyệt hận để tái xuất giang hồ đi chẳng nữa thì cũng không sao tìm thấy Trà Thiên Cảnh nữa.

-Có phải Trà Thiên Cảnh đã chết rồi không?

-Việc này rất ít người hay biết và cũng có thể nói là kỳ đàm của võ lâm.

-Biểu tử nói đi, đầu đuôi câu chuyện ra sao?

-Người ta suốt ngày lo âu thì làm sao mà sống lâu được, từ khi Thiên Cảnh ngay đêm lo âu Nam Cung Giáp tìm kiếm mình trả thù, y ở núi ẩn tích để Nam Cung Giáp không sao tìm thấy. Trước khi ẩn tích, y cho tẩm đầy thuốc độc vào nhật nguyệt song hoàn, đôi khí giới của y, để gặp Nam Cung Giáp, nếu địch không nổi thì sẽ dùng đôi vòng tẩm thuốc độc đó mà liều thân cùng chết với kẻ địch một lúc.

-Trà Thiên Cảnh đã định tâm như vậy chắc chất độc tẩm ở trên đôi vòng của y lợi hại lắm?

-Cổ nhân thường nói nhân tính không bằng thiên tính, biểu đệ dù thông minh đến đâu cũng không thể đoán ra được Trà Thiên Cảnh định tâm hai người như vậy sẽ kết quả như thế nào... Thiên Cảnh suốt ngày bồn tẩu ở trên rừng núi tránh sao khỏi nhiệm phải sơn lam chướng khí lại thêm suốt ngày lo âu, thế là rút cục y bị bệnh nằm ở trong một cái hang động ở núi Lục Chiếu.

Độc Cô Sách nghe tới đây, trở mắt nhìn Dật Tư hỏi:

-Chả lẽ tên ma đầu ấy lại bị chết một cách tầm thường như vậy hay sao?

-Y bị bệnh rất nặng, nhưng nhờ có nội công thâm hậu nên chưa đến nỗi bị chết ngay, nhưng trong lúc bị bệnh nặng, thì có một vị cao nhân lấy mạng đi qua cửa hang động.

-Cái gì là cao nhân lấy mạng?

-Đáng lẽ phải nói là hung tinh lấy mạng mới phải, nhưng vì vị hung tinh ấy lại là sư thúc của ngu tử đã qua đời rồi, tên ông ta là Lam Công Tuyết, làm sư điệt thì phải tôn kính sư thúc, nên ngu tử mới gọi là cao nhân.

-Chả lẽ Trà Thiên Cảnh lại chết ở trong tay Lam tiên bối ư?

-Không đúng, không đúng, vì Thiên Cảnh suốt ngày nghi thần nghi quỷ, y bỗng thấy có người đi qua cửa liền quát hỏi, Lam sư thúc rất giản dị trả lời y ba tiếng "Lam Công Tuyết".

Độc Cô Sách nghe tới đó mới kêu ồ một tiếng và đỡ lời:

-Có phải ba chữ Lam Công Tuyết với Nam Cung Giáp nghe hao hao giống nhau không? (tiếng quan hoả của người Trung Hoa thì Lam Công Tuyết với Nam Cung Giáp hầu như đồng âm).

-Trà Thiên Cảnh sợ nhất là Nam Cung Giáp đã luyện thành công môn thần công tuyệt kỹ tìm tới trả thù. Nên y vừa nghe thấy chữ Lam Công Tuyết, tưởng là kẻ thù đã tới, y liền nghĩ bụng: "Ngày thường ta còn có thể thí mạng với y một phen, nhưng bây giờ ta đau đầu nặng, chân tay yếu ớt không có một tý hơi sức, làm sao mà kháng cự nổi, như vậy có phải là tha hồ để cho đối phương chém giết nhục nhã không".

Độc Cô Sách chờ đợi Dật Tư nói tiếp và xen lời:

-Thiên Cảnh là một tên hung ác khét tiếng, và cũng là người rất độc ác, y đã nghĩ như thế, thì khi nào y chịu để lọt vào tay người? Chắc y dùng đôi vòng tẩm thuốc độc khẽ rạch vào người một cái phải không?

-Biểu đệ đoán không sai tí nào, cho tới khi Lam sư thúc vào trong động. Thiên Cảnh mới nhận ra không phải là Nam Cung Giáp, nhưng chất độc vẫn ngấm, gan ruột sắp đứt đến nơi y liền thét lớn: "Người không phải là Nam Cung Giáp thật, làm cho ta chết oan uổng quá" nói tới đó thì mắt mũi mồm y đều ứa máu và tắt thở luôn.

Độc Cô Sách cảm khái vô cùng, ngăn người ra giấy lát hỏi:

-Những chuyện mà biểu tử vừa kể các cao thủ của phái tà chỉ còn lại Tam Hung là chưa thấy nói tới.

-Tam Hung tức là Vân Vụ Tam Hung. Bọn này hung ác ngông cuồng kiêu ngạo vô cùng, chúng cấm tất cả các nhân vật của võ lâm đi qua núi Vân Vụ này không được đem theo khí giới biểu đệ bảo chúng có phải là quái vật của võ lâm không?

-Vân Vụ Tam Hung là những ai? Sao họ lại cấm nhân vật của võ lâm đi qua đây lại không được đeo khí giới như thế?

-Vân Vụ Tam Hung là: Vân Vụ tiên ông, Vân Vụ tiên cô và Vân Vụ tiên khách, vì họ thấy núi Võ Đang có một chỗ gọi là Giải Kiếm Nhan nên ở núi Vân Vụ này cũng lập một chỗ gọi là Giải Kiếm cốc. Họ qui định phàm nhân vật võ lâm muốn đi qua núi Vân Vụ này là phải cởi khí giới ám khí đeo ở trên người ra dùng khăn

quấn gói lại cầm ở tay mới được đi qua, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng ít nhất cũng bị Tam Hung bẻ gãy khí giới, phá nát ám khí.

-Biểu tỳ nói như vậy nếu ba mươi năm trước, chúng ta đi tới đây thì chắc thể nào cũng bị phiền phức lắm.

Dật Tư chưa kịp trả lời, thì bỗng Độc Cô Sách nhìn thẳng về phía bên trái, vì hai người đã nghe phía đó có tiếng động, tiếp theo đó có tiếng cười rất quái dị và giọng lạnh lùng vọng tới:

-Thì ngay bây giờ vẫn bị lôi thôi rắc rối chứ chả riêng gì ba mươi năm về trước.

Tiếng nói vừa dứt, đã thấy trong rừng ở bên trái có một ông già mặc áo đen, tay cầm gậy trúc lững thững bước tới.

Dật Tư ngạc nhiên thất sắc, vội đứng dậy hỏi ông cụ tóc bạc ấy ngay:

-Ngài là ai?

Ông già tóc bạc mồm cười và thớ thịt trên mặt không thấy rung động rồi đáp:

-Lão phu chính là một người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung mà người vừa kể đấy.

Độc Cô Sách liếc mắt nhìn ông ta một cái, rồi gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tại hạ biết rồi, lão tiên bối là Vân Vụ tiên ông phải không?

Ông già tóc bạc lắc đầu thờ dãi đáp:

-Người đừng tưởng lão phu tóc bạc như thế này tức là Vân Vụ tiên ông đâu. Người phải biết hơn ba mươi năm nay hoàn cảnh đã thay đổi rất nhiều. Vân Vụ tiên ông đã về trời rồi, cả Vân Vụ tiên cô cũng thế. Còn lão phu chính là Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh, mà năm xưa lão phu tự tin còn anh tuấn hơn cả người là khác.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Hoàn cảnh đã thay đổi rất nhiều, chả lẽ riêng có ác lệ năm xưa là hãy còn tồn tại hay sao?

Vân Vụ tiên khách kêu "hừ" bằng giọng mũi rồi đáp:

-Lâu năm lão phu đã không bước chân vào giang hồ, đáng lẽ luật cũ của Giải Kiếm cốc này quên đã lâu rồi, nhưng hôm nay các người đã nhắc nhở tới, thì lão phu vẫn phải tuân theo qui ước năm xưa của Vân Vụ Tam Hung.

Nói tới đó, y nhìn Dật Tư, lạnh lùng nói tiếp:

-Người hãy cởi kiếm ra trước.

Dật Tư cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Tôi là người chưởng môn của một môn phái, xin thứ lỗi, không thể tuân lệnh được.

Vân Vụ tiên khách nghe thấy câu "chưởng môn của một môn phái" liền trở mắt lên ngắm nhìn Dật Tư và hỏi tiếp:

-Người là chưởng môn của môn phái nào?

Dật Tư đồng dục đáp:

-Tạ Dật Tư giữ chức chưởng môn của phái Điểm Thương ở Vân Nam.

Vân Vụ tiên khách đảo ngược đôi người một vòng, ngẫm nghĩ giây lát, mới sực nhớ ra một chuyện liền hỏi lại:

-Lão phu đã nghĩ ra rồi. Có phải người là con nhỏ nhà họ Tạ, năm xưa được sư phụ người là Thanh Dương đạo trưởng ẵm về nuôi nấng dạy bảo từ hồi còn thơ ấu phải không?

Bây giờ Dật Tư đã được làm chưởng môn rồi, nghe thấy Phạm Long Sinh nói chuyện hồi nhỏ của mình, nàng cũng phải hổ thẹn đến mặt đỏ bừng.

Long Sinh chống gậy trúc xuống đất thở dài một tiếng nói tiếp:

-Phần vì người là chưởng môn của phái Điểm Thương, phần thứ hai là vì năm xưa lão phu với sư phụ của người, Thanh Dương đạo trưởng đã gặp nhau mấy lần, nên dù người không giải kiếm lão phu cũng không trách cứ người đâu.

Dật Tư biết Phạm Long Sinh là một ma đầu cái thế rất khó đối phó, tốt hơn là mình không nên gây hấn với y. Cho nên nàng nghe thấy đối phương nói như vậy, liền mỉm cười không nói năng gì hết.

Long Sinh hơi quay đầu lại trợn mắt ngấn nhìn Độc Cô Sách một hồi, ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

-Người tuổi trẻ này, sao người không bỏ kiếm ở sau lưng xuống?

Độc Cô Sách tủm tủm cười, không cởi kiếm ra thì chớ, mà trái lại còn hỏi lại Vân Vụ tiên khách rằng:

-Nếu tại hạ không nghe lời của tiên bối thì sao? Sẽ có hậu quả như thế nào?

Long Sinh trợn ngược đôi mắt lên, lạnh lùng:

-Ba mươi năm trước nếu người không nghe lời lão phu, thì hậu quả chỉ có một lối là chết thôi, bây giờ lão phu đã tự cảm thấy mình già rồi, không còn hứng thú giết người như trước nữa. Cho nên nếu người không nghe lời, ta sẽ cướp vũ khí của người và bẻ huỷ nó đi.

Độc Cô Sách nghe đối phương nói xong liền ngừng mặt lên trời cười ha hả. Long Sinh thấy thế giận dữ hỏi:

-Người cười cái gì?

Độc Cô Sách vẫn cười và đáp:

-Tại hạ cười là vì nhận thấy lời nói của tiên bối vừa rồi chỉ có thể đối phó với người khác được thôi, chứ không đối phó nổi với tại hạ đâu. Tại hạ có hai lý do để không tuân theo lời tiên bối.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Hai lý do gì thế? Người cứ nói ra đi, để lão phu thỉnh giáo xem?

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Lý do thứ nhất là tiền bối không thể nào cướp nổi khí giới của tại hạ. Còn lý do thứ hai là tiền bối cũng không sao phá huỷ nổi khí giới của tại hạ nốt!

Long Sinh cười khẩy, lắc đầu nói:

-Lão phu không tin.

-Tiền bối không tin thì cứ việc đánh cuộc với tiểu bối đi.

-Hay lắm! Hay lắm! Người định đánh cuộc như thế nào?

Dật Tư sợ quá trốn thì cái xảy lại nảy cái ung, lúc ấy dù có muốn dàn xếp cũng khó lắm. Nên nàng vội dùng "nhĩ ngữ truyền thanh" khẽ bảo Độc Cô Sách rằng:

"Biểu đệ, ma đầu này lợi hại lắm chúng ta lại đang có việc cần, nên việc gì cũng vậy, chỉ tới mức độ nào thôi mà phải nên ngừng tay ngay mới đỡ phiền lụy về sau".

Độc Cô Sách không trả lời chỉ mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, có ý bảo nàng cứ yên tâm.

Dật Tư thấy vậy đành phải lẳng lặng đứng cạnh đó ngấm ngầm đề phòng hộ chàng.

Độc Cô Sách rất điềm đạm, mỉm cười nói với Vân Vụ tiên khách người đã nổi tiếng từ hồi ba mươi năm về trước:

-Tiền bối hỏi tại hạ muốn đánh cuộc như thế nào phải không?

Trước khi tại hạ trả lời câu hỏi này, hãy hỏi tiền bối định ra tay cướp khí giới của tại hạ bằng cách nào?

Thấy Độc Cô Sách đứng ở trước mặt một người như mình, mà không có vẻ gì là sợ cả, lúc nào cũng đầy vẻ hào khí. Nên y gật đầu đáp:

-Thực là làn sóng sau đẩy làn sóng trước, người mới thay người cũ có khác! Nếu là ba mươi năm về trước Phạm Long Sinh này dám nói khoác là chỉ ra tay một cái là đã cướp được của người ngay, nhưng bây giờ lão phu không dám khinh thường những người hào hùng tuổi trẻ như các người, mà phải quyết định mười hiệp, thì thế nào cũng cướp được trong tay ngay.

-Con số mười hiệp thì tại hạ dám đánh cuộc! Để tại hạ thử nghĩ lại xem chúng ta nên lấy cái gì để đánh cuộc mới được.

-Lão phu đã bế quan lâu nay, bảy ngày trước đây mới ra khỏi hang động bí mật, không ngờ đêm nay lại gặp hai người ở đây, như vậy lão phu cũng đỡ buồn phần nào. Cho nên chẳng cần gì phải dùng những vật dị báu để làm đồ đánh cuộc cả, mà quý hồ có một chút gì để lấy lệ là được rồi.

-Tại sao lão tiền bối lại phải bế quan lâu năm đến thế?

-Lão phu muốn làm võ lâm đệ nhất nhân, không muốn để cho Song Tuyết, Nhất Tiên, Bán Kỳ, Tứ Dị, Cửu Sát, Nhất Quái, Song ma đứng ngang hàng với mình, mà muốn tên tuổi của Vân Vụ tiên khách Phạm Long Sinh này đứng trên hết tất cả mọi người!

-Khoá cửa lợi lộc nhưng cửa danh không thoát được, từ xưa tới nay ai ai cũng như vậy cả! Chẳng hay hùng tâm cao trăm trượng của Phạm lão tiên sinh có thành công hay không. Và đã có mấy thành nắm chắc là có thể làm nổi?

-Nếu không nắm chắc chính tà, thì không bao giờ lại chịu khi quan ra khỏi hang động bí mật cả.

-Phạm lão tiên sinh, chẳng hay hùng tâm tráng trí của tiên sinh đã thu hoạch được bao nhiêu rồi? Có lẽ chưa thu lượm được kết quả, mà sự hao tổn của mình đã quá lớn rồi phải không?

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Mổ có mất mát gì đâu mà người bảo là tổn thất quá lớn?

-Lão tiên sinh đã có biệt hiệu là Vân Vụ tiên khách, tất năm xưa ắt phải là một người đẹp trai tuyệt thế, nhưng bây giờ tiên sinh đã biến thành tóc bạc da mồi bỏ phí mất ba mươi năm trời, thời kỳ trẻ trung của mình, như vậy chẳng là hao tổn rất nhiều rồi là gì? Lão tiên sinh thử nghĩ xem, dù tiên sinh có hoàn thành được tâm nguyện thiên hạ vô địch đi chăng nữa, cũng như mặt trời xế chiều, chiếu sáng không bao lâu rồi lặn ngay không?

Dật Tư nghe thấy chàng nói thế cũng phải gật đầu khen ngợi thầm, Long Sinh đưa tay lên sờ mái tóc bạc, cảm khái vô cùng, hai mắt ngơ ngác lẩm bẩm nói:

-Người trẻ tuổi nói rất phải! Ba mươi năm trời, cuộc đời trẻ trung và hạnh phúc biết bao, bây giờ muốn vẫn hồi lại tóc xanh da hồng như trước quả thực không còn lấy lại được nữa. Lúc này lão phu mới biết số vốn mà lão phu đã bỏ ra quá lớn thực!

-Lão tiên sinh không nên cảm khái như thế vội hãy chờ đợi cuộc đánh đố của chúng ta kết thúc xong. Độc Cô Sách xin tình nguyện hiến lão tiên sinh một môn thanh xuân diệu dược.

Long Sinh lắc đầu gượng cười:

-Lão phu không được tin trên thế giới này lại có thuốc gì mà có thể cải lão hoàn đồng được?

-Ba mươi năm về trước khi lão tiên sinh được người ta gọi là Vân Vụ tiên khách, chắc lúc đó tuổi hãy còn trẻ?

-Phải! Lão phu lúc ấy mới ngoài hai mươi, là một võ lâm cao thủ trẻ trung nhất!

-Với tuổi tác của tiên sinh bây giờ chưa quá giáp mà với công lực của lão tiên sinh đáng lẽ có thể tu luyện được sự trẻ trung mãi mãi mới phải, sao bây giờ lão tiên sinh lại tóc bạc như thế? Cách đây không lâu tại hạ đã gặp Giang Tử Kỳ trong nhóm của Cửu Sát với Thiên Diệu Lang Quân Tô Báo Văn, tuổi của họ cũng xấp xỉ với lão tiên sinh thôi, nhưng sao trông họ lại chỉ như người mới ngoài ba mươi thôi.

-----oOo-----